

Αυστρίας Αρσένιος: Η υπεράσπιση του Φαναρίου δεν είναι πράξη εθνικισμού, αλλά πράξη αυτογνωσίας

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου](#)

Με δήλωσή του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αυστρίας κ. Αρσένιος τάσσεται στο πλευρό του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίου, αλλά και της Μητρός Εκκλησίας, [ενάντια στις αήθεις επιθέσεις](#) που που εξαπέλυσε τις προηγούμενες ημέρες η Υπηρεσία Εξωτερικών Πληροφοριών της Ρωσίας.

Ο Σεβασμιώτατος τονίζει ότι “η σιωπή, όταν πρόκειται για τη μητέρα Εκκλησία, δεν είναι ουδετερότητα. Είναι απουσία. Η υπεράσπιση του Φαναρίου δεν είναι πράξη εθνικισμού, αλλά πράξη αυτογνωσίας. Δεν υπερασπιζόμαστε ένα «στρατόπεδο», αλλά τη μνήμη της Εκκλησίας μας. Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα της Ορθοδοξίας να παραμένει Εκκλησία και όχι ιδεολογικό παράρτημα οποιασδήποτε εξουσίας”.

Αναλυτικά η δήλωση:

Ζούμε αδελφοί μου, μέσα σε έναν κόσμο όπου ο λόγος έχει πολλαπλασιαστεί, αλλά το νόημα λιγοστεύει. Όπου όλα ερμηνεύονται, αλλά ελάχιστα κατανοούνται. Μέσα σε αυτή τη σύγχυση, η πρόσφατη επίθεση εναντίον του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου δεν είναι ένα ακόμη επεισόδιο πολιτικής αντιπαράθεσης. Είναι κάτι βαθύτερο και πιο οδυνηρό. Είναι ένα σύμπτωμα πνευματικής ασθένειας, που δεν περιορίζεται στα όρια της διπλωματίας, αλλά αγγίζει τον ίδιο τον πυρήνα της εκκλησιαστικής μας αυτοσυνειδησίας.

Όταν ο λόγος φτάνει στο σημείο να ντύνεται με αποκαλυπτική φρασεολογία και να εκτοξεύει κατηγορίες πνευματικής δαιμονοποίησης, τότε δεν έχουμε να κάνουμε με θεολογική διαφωνία, αλλά με παραμόρφωση της πίστεως. Η Εκκλησία δεν έμαθε ποτέ να μιλά με όρους ύβρεως και δαιμονολογίας για τον αδελφό της. Αυτή η γλώσσα δεν είναι γλώσσα Πατέρων, αλλά γλώσσα σύγχυσης. Και όπου κυριαρχεί η σύγχυση, εκεί η αλήθεια υποχωρεί και τη θέση της παίρνει η ιδεολογία.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο δεν είναι μηχανισμός εξουσίας ούτε εργαλείο γεωπολιτικής. Είναι η ιστορική μήτρα της Ορθοδοξίας των λαών μας. Είναι η ζωντανή μνήμη ότι η Εκκλησία γεννά έθνη, δεν γεννιέται από αυτά. Από την Κωνσταντινούπολη φωτίστηκαν οι Σλάβοι, εκεί έλαβαν το βάπτισμα, τη γραφή, τη λειτουργική τους γλώσσα, τη θεολογική τους ταυτότητα. Η σχέση αυτή δεν είναι σχέση κυριαρχίας, αλλά μητρότητας. Και η μητρότητα δεν μετριέται με όρους ισχύος, αλλά με όρους θυσίας και μνήμης.

Όταν η Εκκλησία συγχέεται με το κράτος και η πίστη ταυτίζεται με εθνικές στρατηγικές, τότε αλλοιώνεται το Ευαγγέλιο. Η Ορθοδοξία δεν είναι ιδεολογία πολιτισμικής ανωτερότητας ούτε όχημα αυτοκρατορικών οραμάτων. Είναι τρόπος υπάρξεως, κοινωνία προσώπων, άσκηση ταπεινώσεως. Κάθε προσπάθεια να μετατραπεί σε σημαία γεωπολιτικής ισχύος την προδίδει εκ των έσω.

Μας πονά βαθιά το γεγονός ότι αδελφοί στρέφονται εναντίον της ίδιας της πηγής της πνευματικής τους γεννήσεως. Διότι εδώ δεν κρίνεται μόνο ένας θεσμός, αλλά

η ικανότητά μας να θυμόμαστε. Και χωρίς μνήμη δεν υπάρχει ευγνωμοσύνη. Και χωρίς ευγνωμοσύνη, η αχαριστία γίνεται στάση ζωής.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο απαντά, όπως πάντοτε, με νηφαλιότητα και αξιοπρέπεια. Με τη σιωπηλή δύναμη εκείνου που γνωρίζει ότι η αλήθεια δεν έχει ανάγκη από κραυγές. Όμως η δική μας ευθύνη δεν εξαντλείται στη σιωπή. Η σιωπή, όταν πρόκειται για τη μητέρα Εκκλησία, δεν είναι ουδετερότητα. Είναι απουσία.

Η υπεράσπιση του Φαναρίου δεν είναι πράξη εθνικισμού, αλλά πράξη αυτογνωσίας. Δεν υπερασπιζόμαστε ένα «στρατόπεδο», αλλά τη μνήμη της Εκκλησίας μας.

Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα της Ορθοδοξίας να παραμένει Εκκλησία και όχι ιδεολογικό παράρτημα οποιασδήποτε εξουσίας.

Μέσα στον θόρυβο των καιρών, το Φανάρι παραμένει ενοχλητικό, γιατί θυμίζει ότι η Εκκλησία δεν ζει από την ισχύ, αλλά από τη διακονία. Και ίσως αυτό ακριβώς φοβούνται όσοι το πολεμούν. Και ίσως αυτό ακριβώς κινδυνεύουμε κι εμείς να ξεχάσουμε.

Η μνήμη, όταν επιμένει, γίνεται πράξη αντίστασης. Και η ευγνωμοσύνη, όταν εκφράζεται, γίνεται πράξη αλήθειας. Αυτήν την αλήθεια οφείλουμε σήμερα να υπηρετήσουμε, με πόνο ψυχής, με ταπείνωση, αλλά και με καθαρό λόγο. Για να μη χαθεί μέσα στη σύγχυση όχι μόνο η τιμή ενός θεσμού, αλλά και η ψυχή της Ορθοδοξίας μας.